

Chương I
KHỞI ĐẦU MỌI CHUYỆN

hực ra chúng đâu phải lũ trẻ ở khu đường sắt. Nói đến đường sắt tôi chắc là chúng chỉ xem đó là phương tiện để đi xem Maskelyne và Cook diễn ảo thuật, xem kịch câm, đi chơi Vườn thú hay Bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds. Chúng chỉ là những đứa trẻ bình thường ở ngoại ô. Chúng sống với cha mẹ trong một ngôi nhà mặt tiền gạch đỏ, cửa chính có kính màu, có một lối đi lát gạch gọi là hành lang, một phòng tắm có nước nóng lạnh, chuông điện, nhiều cửa sổ lớn và sơn toàn màu trắng. Cùng với mọi thứ mà người giúp việc trong nhà gọi là “tiện nghi hiện đại”.

Chúng có ba đứa. Đứa lớn nhất là Roberta. Tất nhiên bà mẹ nào cũng yêu tất cả con cái nhưng nếu mẹ chúng mà cưng đứa nào *nhất* thì hẳn đó là cô nàng Roberta. Rồi tới Peter, anh chàng này lớn lên muốn thành kĩ sư. Còn đứa nhỏ nhất là Phyllis, cô bé này thì chỉ muốn khỏe thật là khỏe.

Mẹ đâu có mất công tới nhà các bà chán phèo để chơi những trò chán phèo, hay ngồi chán phèo ở nhà chờ các bà chán phèo đến chơi. Mẹ gần như luôn bên cạnh, sẵn sàng chơi với lũ trẻ, đọc sách cho chúng nghe,

và giúp chúng làm bài. Ngoài ra, khi chúng đến trường thì bà viết truyện rồi đọc to cho chúng nghe sau giờ uống trà chiều. Bà lại hay làm những bài thơ ngộ nghĩnh vào dịp sinh nhật chúng hay nhiều dịp quan trọng khác, chẳng hạn như lễ đặt tên cho bầy mèo con mới đẻ, hay dịp tân trang nhà cửa cho búp bê, hay lúc chúng khỏi bệnh quai bị.

Ba đứa trẻ may mắn này luôn có mọi thứ chúng cần: áo quần đẹp, lò sưởi ấm, một phòng chơi dễ thương với nhiều đồ chơi, và bức tranh dán tường vẽ hình Mẹ Ngỗng. Chúng có một cô giữ trẻ vui vẻ, hiền lành với một con chó tên James của riêng chúng. Chúng cũng có một ông bố rất tuyệt - chẳng hề cáu gắt, chẳng hề bất công, và luôn sẵn sàng chơi. Nếu có lúc nào ông *không* rảnh để chơi thì ít ra ông cũng luôn có một lí do tuyệt vời và ông giải thích với lũ trẻ một cách vui nhộn, hay ho tới mức chúng tin chắc là ông thích chơi lắm mà đành chịu.

Chắc bạn nghĩ lũ trẻ này phải sung sướng lắm. Chú còn gì nữa. Nhưng chúng không biết chúng đã sung sướng *như thế nào* cho đến khi cuộc sống tốt đẹp ở Biệt Thự Đỏ kết thúc và chúng phải sống một cuộc sống khác hẳn hoàn toàn.

Sự đổi thay kinh khủng này xảy ra đột ngột lắm.

Peter có lễ sinh nhật - lần thứ mười. Trong số quà tặng của chú có một mô hình đầu tàu hỏa hoàn hảo tới mức bạn nằm mơ cũng chẳng thấy được. Các quà tặng khác cũng đầy hấp dẫn nhưng Đầu Máy lại hấp dẫn hơn mọi thứ khác.

Cái hấp dẫn ấy kéo dài mãi mãi đúng ba ngày. Rồi không rõ vì sự vụng về của Peter hay vì những hảo ý

Đầu Máy đột nhiên nổ cái đùng.

khá cấp bách của Phyllis hay vì nguyên do nào, Đầu Máy đột nhiên nổ cái đùng. Chú chó James hoảng quá chạy mất tiêu cả ngày mới quay về. Mọi sinh linh trong nhà đều tan nát cõi lòng nhưng không có gì khác bị tai họa ngoại trừ cái đầu máy nhỏ tội nghiệp kia và cảm xúc của Peter. Mọi người nói chú đã khóc vì chuyện này - nhưng các chú bé lên mười đâu có khóc, cho dù những bi kịch đe dọa số phận của chúng có khủng khiếp đến đâu. Peter bảo mất chú đồ hoe vì chú bị cảm. Hóa ra đúng thật, mặc dù khi nói ra Peter chẳng hề biết mình bị cảm. Ngày hôm sau chú bé phải nằm bẹp trên giường. Mẹ bắt đầu lo rằng chú lên ban sỏi thì chú bỗng ngồi bật dậy nói:

- Con ghét cháo. Con ghét nước lúa mạch. Con ghét bánh mì sữa. Con muốn ngồi dậy ăn thứ gì đúng là ngon kìa.

- Thế con muốn ăn gì nào? - Mẹ hỏi.

- Bánh nhân thịt, - Peter hăm hở nói - một cái bánh nhân thịt to. To thật là to.

Thế là Mẹ bảo chị bếp làm một cái bánh nhân thịt to. Thế là làm bánh. Bánh làm xong thì hấp. Bánh chín xong là Peter ăn một ít. Sau đó bệnh cảm của chú bớt hẳn. Trong khi làm bánh, Mẹ làm một bài thơ đọc cho chú nghe chơi. Bài thơ mở đầu bằng lời giới thiệu chú bé Peter giỏi giang nhưng xui xẻo. Rồi sau đó là thế này:

*Chú có đầu tàu cứng
Hết sức ứng dụng
Chú không mong gì hơn
Đầu tàu đừng rụng*

*Ai mà ngờ bạn ơi
Khổ ơi là khổ!*

Một con vít bồng rơi
Nổi hơi phát nổ!

Chú râu rĩ nhặt lên
Mang về cho Mẹ
Dù chú chẳng hề tin
Có gì thay thế

Ai bỏ mạng trên đường
Chú cũng thấy kệ
Đầu tàu quan trọng hơn
Mọi người liên hệ

Giờ bạn sẽ biết ngay
Lí do chú ốm:
Chú trùm tấm chắn dày
Nằm không chịu xuống

Chú quyết chí vượt qua
Số phận khốn khổ
Chú vỗ về xót xa
Bằng bánh nhân thịt

Hai mắt chú đỏ rần
Vì cảm nặng thôi
Cứ mời ăn bánh nhân
Chú không từ chối

Bố vừa đi xa ba bốn ngày về. Mọi hi vọng của Peter mong cứu chữa Đầu Máy khổ sở của chú giờ chỉ còn trông vào Bố, vì Bố khéo tay hết sức. Ông có thể sửa chữa mọi thứ. Ông thường đóng vai bác sĩ thú y chữa cho con ngựa gỗ. Có lần ông cứu mạng con ngựa này khi mọi trợ giúp của con người đều đã tuyệt vọng và con vật tội nghiệp này

đã buông xuôi, ngay cả ông thợ mộc cũng chẳng biết làm sao. Và cũng chính Bố là người sửa chữa cái nôi búp bê khi không một ai khác làm được. Và chỉ cần một chút keo dán với mấy mảnh gỗ và con dao nhíp là ông làm cho mọi sinh vật trên đời này trở nên mạnh khỏe như xưa, nếu không nói là mạnh khỏe hơn.

Không hề ích kỉ, Peter rất dũng cảm không nói năng gì về Đầu Máy của mình cho đến khi Bố đã xong bữa tối và điếu xì-gà. Không ích kỉ là ý tưởng của Mẹ, nhưng chính Peter là người thực hiện. Và phải nhẩn nại lắm mới làm được đó nghe.

Cuối cùng Mẹ mới nói với Bố:

- Nay anh, nếu anh đã hết sức khỏe khoắn, hết sức thoải mái, hai mẹ con sẽ kể cho anh nghe chuyện tai nạn đường sắt nghiêm trọng này và xin lời khuyên của anh.

- Được thôi, - Bố nói - kể nghe nào!

Thế là Peter thuật lại chuyện buồn này rồi mang những gì còn lại của Đầu Máy ra.

- Chà chà, - bố vừa nói vừa xem xét Đầu Máy rất kĩ lưỡng.

Lũ trẻ nín thở.

- Không hi vọng gì sao? - Giọng Peter khe khẽ, rụt rè.

- Hi vọng ư? Quá chùng hi vọng đấy chứ, - Bố vui vẻ nói - nhưng ngoài hi vọng ra cần có mấy thứ khác, chẳng hạn như một chút chì hàn, que hàn và một nắp van mới. Bố nghĩ nên để lúc khác. Nói cách khác, bố sẽ dành buổi chiều thứ bảy để sửa chữa và các con phải giúp bố một tay.

- Con gái cũng giúp sửa chữa đầu máy được à? - Peter tỏ ra hoài nghi.

- Được chứ sao không! Đừng có quên là con gái cũng thông minh như con trai chứ! Nay Phil, có muốn làm người lái tàu hỏa không?

- Lái tàu thì mặt con có bị vấy bẩn không? - Phyllis nói không mấy hào hứng - và không biết con có làm hư hỏng gì nữa không?

- Con thì thích đấy, - Roberta nói - theo Bố thì lớn lên con lái tàu được không, Bố? Hay thậm chí làm người đốt lò?

- Ý con là làm người kiểm soát nồi hơi chứ gì, - bố vừa vắn vừa kéo cái đầu máy vừa nói. - À, nếu lớn lên mà con vẫn còn ý muốn đó thì bố mẹ sẽ lo liệu. Nhớ hồi bố còn nhỏ...

Đúng lúc đó thì có tiếng gõ ở cửa trước.

- Ai thế trời? - Bố nói. - Mỗi ngôi nhà là một lâu đài hẳn rồi, nhưng ước gì người ta xây những ngôi nhà biệt lập với hào sâu và cầu rút.

Ruth - cô giúp việc có mái tóc hung - đi vào báo có hai quý khách muốn gặp ông chủ.

- Tôi đã mời họ vào phòng làm việc rồi, thưa ông, - chị nói.

- Em chắc là họ đi quyên góp ủng hộ cho ông mục sư - Mẹ nói, - hay tiền quỹ cho ca đoàn nghỉ hè. Tiễn họ đi cho nhanh nhé, anh. Đúng là phá hỏng buổi tối, và cũng gần tới giờ bọn trẻ đi ngủ rồi.

Nhưng Bố dường như không thể tống tiễn cánh quý khách này thật nhanh được.

- Ước gì nhà mình có hào sâu và cầu rút, - Roberta nói, - như vậy khi nào không muốn tiếp khách, ta chỉ việc dựng

chiếc cầu lên và không ai tới nhà được. Họ mà ngồi lâu hơn nữa thì chị chắc là Bố quên mất tiêu hồi nhỏ ra sao rồi.

Mẹ cố gắng làm cho chúng khuây khỏa bằng cách kể một chuyện cổ tích mới về nàng công chúa mắt xanh lục. Nhưng chúng khó mà tập trung được khi tiếng nói của Bố và các ông kia từ phòng làm việc vọng vào tận đây. Giọng Bố nghe to hơn và khác hẳn giọng thường nói chuyện với những người đến xin ủy lạo hay quyên góp.

Rồi tiếng chuông vang lên trong phòng khách và ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Họ sắp đi rồi, - Phyllis nói, - bố rung chuông để gọi người tiễn khách.

Nhưng thay vì đưa tiễn ai, chị Ruth lại xuất hiện. Trông chị rất lạ, lữ trẻ thâm nghĩ.

- Thưa bà, - chị nói, - ông chủ muốn bà vào phòng làm việc. Trông ông nhợt nhạt lắm ạ, chắc có tin chẳng lành. Bà tốt nhất nên sẵn sàng cho những gì xấu nhất, chà..., có lẽ trong gia đình có ai chết hay ngân hàng phá sản hay...

- Đủ rồi, Ruth, - Mẹ nói nhẹ nhàng, - chị đi được rồi đó.

Rồi Mẹ vào phòng làm việc. Họ nói chuyện gì nhiều lắm. Rồi chuông lại rung và Ruth đi gọi xe. Lữ trẻ nghe tiếng giày đi ra rồi bước xuống mấy bậc thêm. Xe chạy đi, cửa trước đóng kín. Mẹ quay vào. Gương mặt đáng yêu của mẹ trắng bệch như chiếc cổ áo đăng-ten của bà và hai mắt mở to rất sáng. Miệng bà mím lại chỉ còn một đường màu đỏ nhạt, đôi môi căng thẳng chẳng hề giống lúc bình thường.

- Tối giờ ngủ rồi, - bà nói. - Chị Ruth sẽ cho các con đi ngủ.

- Nhưng mẹ đã hứa cho chúng con thức khuya tối nay vì Bố đã về nhà mà, - Phyllis nói.

- Bố vừa bị gọi đi nữa rồi. Có công việc. - Mẹ nói - Nào, các con, đi ngủ ngay.

Lũ trẻ hôn bà rồi đi. Roberta nấn ná lại ôm Mẹ thêm cái nữa và thầm thì:

- Không phải tin chẳng lành, phải không Mẹ? Có ai chết hay...

- Không ai chết cả, không có, - Mẹ nói, bà gần như muốn đẩy Roberta ra. - Tối nay mẹ không thể nói gì với con được đâu, cưng. Ngoan nào, đi ngủ ngay.

Thế là Roberta đi.

Ruth chải tóc cho hai bé gái và giúp chúng thay đồ. (Việc này thì thường là đích thân Mẹ làm). Khi chị ta đã vận nhỏ máy sưởi và đi ra thì lại gặp Peter, còn chưa thay đồ, đứng chờ ở cầu thang.

- Có chuyện gì thế, chị Ruth? - Chú bé hỏi.

- Đừng hỏi chi cậu ơi để tôi khỏi nói dối cậu, - chị Ruth tóc hung đáp. - Rồi cậu sẽ biết sớm thôi.

Đến khuya, mẹ lên phòng hôn cả ba đứa trẻ trong khi chúng ngủ. Roberta là đứa duy nhất thức giấc vì chiếc hôn nhưng cô bé nằm yên không hề lên tiếng.

Cô bé nhủ thầm khi nghe thấy hơi thở nấc nghẹn của Mẹ trong bóng tối: “Nếu Mẹ không muốn tụi mình biết Mẹ đang khóc thì tụi mình sẽ không biết. Thế thôi.”

Khi chúng xuống nhà dùng điếm tâm sáng hôm sau, Mẹ đã đi rồi.

- Đi London, - chị Ruth nói rồi để cho lũ trẻ ăn sáng với nhau.

- Có chuyện gì ghê gớm đó, - Peter vừa đập trứng vừa nói. - Tối qua chị Ruth bảo rồi chúng ta sẽ biết nhanh thôi.

- Em *hỏi* chị ấy à? - Roberta tỏ vẻ coi thường.

- Vâng, em hỏi đấy! - Peter tức tối. - Thế chị đi ngủ mà không cần biết Mẹ lo lắng hay không à! Em thì không đâu. Em hỏi đấy.

- Chị nghĩ là tụi mình không nên hỏi người giúp việc những chuyện Mẹ không muốn chúng ta biết, - Roberta nói.

- Đúng đó, bà Bé Giỏi Bé Ngoan, - Peter nói, - cứ lên mặt đi.

- Ai chứ *em* thì không phải bé ngoan, - Phyllis nói, - nhưng em thấy lần này chị ấy nói đúng.

- Hẳn rồi. Lúc nào chị ấy cũng đúng. Luôn cho mình đúng, - Peter nói.

- Này, *thôi đi!* - Đặt chiếc thìa ăn trứng xuống, Roberta kêu lên. - Đừng có khó chịu với nhau như thế. Chị tin chắc có tai họa kinh khủng gì đó đang xảy ra. Tụi mình đừng làm tội tệ thêm nữa!

- Thế ai gây sự trước vậy hả? - Peter nói.

Roberta định đáp trả nhưng rồi gằn lại:

- Chắc là chị đấy, nhưng...

- Đấy nhé! - Peter đắc thắng. Nhưng trước khi đi học, chú bé thụi vào lưng chị mình một quả và nói với cô bé mấy lời khích lệ.

Lũ trẻ về nhà vào giờ ăn trưa nhưng không thấy Mẹ. Đến giờ uống trà buổi chiều cũng chẳng gặp bà.